

„Сѣверъ же помощъ ще намъ дадѣ!
Братска любовъ ще нами покажи!
Дългъ свещенни го на то зовѣ,
Никакъ отъ насъ нѣще се откажи!“

Даже и

„Западъ намъ ще ся умилистави!“²

Въ сжщото време не забравя да търси
сила и у самия народъ, невѣрващъ напълно
на чуждата помощъ, и пише:

„Народъ, който своѣ правдж желае,
Милъ свободъ и прелюбезнъ,
Трѣба с' уржжия да ѣ добіе
С' жертвѣ голѣмъ и скжпоцѣннъ“.³

И както четемъ въ поемата, надѣва се въ
хайдутитѣ и хайдушкитѣ чети.

Въ 1858 год. почва неговото охлаждане
къмъ Русия, и то по принципни съображения.
Раковски прекарва презъ тази година въ Оде-
са; тамъ той мисли свободно да работи за
научни и освободителни задачи; но тъкмо тукъ
изпитва лично въ себе си огорчение отъ не-
поносимата цензура.